57e jaargang. — No 138. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 19 November 1910

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLEE, uitgever en eigenaar van het blad.

De POSTRIJDER verschijnt 's dinsdags, donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten franco gedaan worden aan den uitgever, Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Driemaal per week, 6 fr. per jaar.
Tweemaal » 5 »
Eenmaal » 4 »
Een blad afzonderlijk 10 centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels, vooraan of binnen in het blad : 1 frank den drukregel.

TWEEDE BLAD

TONGEREN, DEN 13 NOVEMBER 1910

HET MISBRUIK MET DE ZWEEP

VELE paarden worden ondeugend door de brutaliteit van den meester.

Wie van u heeft dees tooneel niet bijgewoond : een paard voor eene al te zware vracht gespannen weigert voort te gaan ; de voerman schreeuwt, schermt met de armen en geeft herhaalde zweepslagen...

Ten laatste vat het paard al zijnen moed te samen en trekt zoo veel 't kan ; in plaats van dan geen geweld meer te gebruiken verdubbelt de voerman zijne zweepslagen op het lijf van het dier.

Wat is er het gevolg van ? Het dier vergeet niet dat het dubbel slagen krijgt wanneer het bovenmate geweld doet om te rekken en het zal in 't vervolg zich niet meer verroeren, zoo het de gewoonte niet aanneemt achteruit te deinzen.

Als een paard op stal wil bijten of stampen, moogt ge gerust gelooven, dat die ondeugd voortkomt uit slechte behandelingen — het paard zich aldus wil verdedigen tegen zijn ingebeelden tenger.

Wanneer 't paard op de baan verschrikt, wordt het door sommige voerlieden met zweepslagen overladen ; dat is het middel om het dier te leeren dat het de zweep zal voelen zoo dikwijls hem iets verontrust en het zal zoodanig verschrikken, dat het gevaarlijk wordt.

Integendeel, men moet het streelen en hem het voorwerp toonen waarover het zich nutteloos bang maakt ; in een woord hem moed inspreken.

Aldus zal uw paard nooit vreesachtig zijn.

Weinige voerlieden weten dus een redelijk gebruik te maken van de zweep ; velen maken er misbruik van, ofwel door onwetendheid, of uit wreedheid of nalatigheid. De zweep moet verstandig gebruikt worden om het paard te leeren dat het vlug moet gehoorzamen. De « zweepslag moet eene herinnering voor het paard blijven, opdat het de gegeven les herinnere, wanneer het de begane fouten willen herbeginnen. Het is meest altijd ten gevolge eener slecht gegeven berisping dat het paard onwillig wordt, bij het zien der zweep opspringt en stijgert zoodat de voerman den kop verliest en groote ongelukken kan veroorzaken.

Het paard, dat de zweep noodig heeft is gewoonlijk een luiaard en de herhaalde zweepslagen geven hem meest altijd een slecht karakter.

Zachtheid en vaste stem doen het paard beter gevoelen dat er moet gehoorzaamd worden, dan met ruwe mishandelingen.

Een zenuwachtig paard vraagt geene zweep, verre van daar ; men moet het vertroetelen, het streelen en aanmoedigen en dan zal het wel voortgaan. Misschien dat het voor de eerste maal zal weifelen, maar bemoedigende woorden zullen het wel aanzetten om den weg te vervolgen.

Zekerlijk, het paard moet verbeterd worden, maar ge zult er veeleer meester over worden met zachtheid dan met ruwheid.

Weet ge wat een zweepslag weegt ? Hierover werden proefnemingen gedaan door de *Société Nationale d'Agriculture de France*.

Men heeft vochtige kleiaarde genomen die den indruk kon behouden van den slag van een hard voorwerp met zekere vlugheid op de klei gegeven.

Een man sloeg op de klei met verschillende zweepsoorten. De indrukken der zweepkoord op de klei werden met elkaar vergeleken, en ziehier in welke verhouding :

MANILLE — 35 kilos met zweepkoord van 0,68 m. lengte (zweepslag niet inbegrepen) :
PERPIGNAN — 54 kilos met vierk. zweepkoord van 1,29 m. lengte ;
PERPIGNAN — 66 kilos met ronde zweepkoord van 1,31 m. lengte ;
PERPIGNAN — 73 kilos met rechthoekige zweepkoord van 1,73 m. lengte ;
VOERMANSZWEEP, 142 kil. 3 met kegelvormige zweepkoord van 1,18 m. lengte.

Overdenkt nu eens hoe verschrikkelijk wreed het paard moet lijden, dat op de gevoeligste lichaamsdeelen een slag ontvangt van 142 kilos 3.

Deze proefnemingen werden met de meeste nauwkeurigheid gedaan door den Baron d Anchald van Parijs.

ALLERLEI NIEUWS

LEEST EN OORDEELT ! — Een Franschman, M. A. Gervais, die in den Senaat deelmaakt van de liberale meerderheid, zegt het volgende :

België besteedt jaarlijks aan maatschappelijke werken ten gunste der arbeiders en van den kleinen man *acht en twintig millioen franken*, dat maakt 8.70 fr. % der algemeene uitgaven vol gens 's lands begrooting.

In Frankrijk — in het door en door rijke Frankrijk — besteedt men aan hetzelfde voorwerp *honderd twintig millioen frank*, dat geeft slechts 3 fr. % der algemeene uitgaven volgens 's lands begrooting !!!

Dus besteedt België, door katholieken bestuurd, *bijna 3 maal* zooveel als Frankrijk door vrijmetselaars en socialisten geregeerd, aan werken van algemeen nut voor den kleinen man !

Wat zegt ge daarvan, beste lezer ?

— DE « SUIKERIJ DER TRAPPISTEN, » Vincart en zoon, geeft zulke goede koffie dat de kenners geene andere willen.

— WAT HET HUISHOUDEN VAN NAPOLEON III KOSTTE. — Toen na Sedan, Keizerin Eugenie uit Parijs moest vluchten, viel het keizerlijk archief in de handen van de republiek. Eene bijzondere commissie liet de correspondentie van de keizerlijke familie verschijnen, die groot opzien baarde. Napoleon beschikte over eene burgerlijke lijst van 30 millioen frank. Hij was verplicht de renten aan de leden van zijn huis te betalen die 1.310.975 frank bedroegen. Het aantal schuimers, die van het Hof leefden, groeide van jaar tot jaar aan.

De dagbladen en dagbladschrijvers trokken jaarlijks 300 000 frank. De gravin van Montijo, schoonmoeder des keizers, kostte vreeselijk veel. Op één jaar bekwam zij drie maal 1 millioen frank. De bruidsgiften kostten ook peperduur. Voor de hertogin van Mouchy werd 1.738.062 fr. uitgegeven. De geboorte van den keizerlijken prins kostte verschrikkelijk. De aankomst van den kleinen Napoleon verslond 898.000 frank. Voor met diamanten bezette medallons werd 25.000 frank uitgegeven ; de dokters bekwamen 62.000 frank en de vroedvrouw 6 000 fr., de kindskorf kostte 100.000 frank, het drinkgeld aan de meiden der keizerin 11.000 fr., de gratisvertooningen voor het volk verslonden 44.000 frank en de geschenken aan de ouders, die ook denzelfden dag verrijkt waren, beliepen 50.000 fr.

Alle schrijvers van Frankrijk, die als poëet opgetreden waren, de scholieren en de soldaten, bekwamen medaliën : kost 85.000 fr. De feesten van het doopsel beliepen 172.000 frank, uitgeschreven voor geschenken aan beambten en dienaars van het keizerlijk huishouden. Weldadigheidsinstellingen bekwamen ook honderdduizenden.

« De boer betaalde toch alles. »

— AANTAL DIERSOORTEN. — Het aantal gekende diersoorten is in den laatsten tijd aanzienlijk geklommen.

Men kent thans 2300 soorten van zoogdieren, 11.000 vogelsoorten, 3400 slangensoorten, 11.000 visschen, 7500 schelpdieren, 3070 spindieren, 220.150 kuifdieren, 1300 duizendpooters, 18.043 onderzeesche stekeldieren, 6070 wormen en maaien, enz.

— o — VRAAGT de vieux-système van 't merk « 't Witt Stoopke. » Eischt dit merk en de naam Jacques Neefs op het etiket en opgepast voor het bedrog.

— DE DIEREN EN DE LUCHTVAART. — Een passagier der Parseval VII die de vlucht van Berlijn naar Kiel heeft medegemaakt, schrijft over de dieren en de luchtvaart het volgende : Belangwekkend was de houding van de dieren bij de nadering van het luchtschip.

Zooals de hoenderen voor den sperwer, zoo gemaakten de dieren in levendige ontzetting wanneer de ballon zichtbaar werd of zich liet hooren.

Hoenderen, eenden en duiven, vee, peerden, schapen en ook hazen en reebokken, die men herhaalde maal, ook in bosschen, van boven kon zien, gaven duidelijke teekenen van angst en renden in wilde haast van daar of vluchtten in struikgewas of onder de boomen.

Boven elke hoeve en weide kon men dit schouwspel waarnemen.

Bijzonder potsierlijk gedroeg zich eene kudde reebokken, die herhaalde malen naar alle richtingen uiteenstoof om dan opnieuw vol angst bijeen te loopen ; ook een haas die wanhopig werd en de dolste sprongen en kabriolen maakte, om dan te pogen eene pijp in den grond te boren ten einde zich te begraven.

Slechts een enkel dier hield zich, zoover ik het kon zien, volkomen onverschillig, ons vriendelijk goed zwijn.

Het liet maar het luchtschip daar boven razen ; zonder eenig teeken van onrust te geven, ging het behagelijk snorkend voort in mest en in een hoop aardappelen te wroeten.

Zonder zin voor het « excelsior » bleef het aan de aarde zootrouw als een welgevoede philister het kan doen.

DE HONDEN VAN DE AMSTERDAMSCHE BRANDWEER

't SPREEKEN alleen ontbreekt ze. De « Schoes » een leelijk ruigharig bastaardhondje, dat we van de straat hebben opgenomen — aldus vertelde ons een brandweerman — is de lieveling van de kazerne aan de Prinsengracht. Hij heeft den dienst prachtig in z'n kop.

Tegen half negen, half twee en half zes — op welke uren moet worden aangetreden — is de « Schoes » niet meer te houden. 't Beest loopt en jankt dan de cantine door tusschen de manschappen en is niet tevreden voordat ze er allen uit zijn.

Als de alarmschel klinkt, springt « Schoes » in woeste vreugde rond en als er uitgerukt moet worden, vliegt hij mee de straten over, vóór de paarden uit, 't Gebeurt wel, bij branden van beteekenis, dat brandweerlieden van verschillende secties met elkaar aan 't werk zijn, maar « Schoes » bemoeit zich dan uitsluitend met zijn menschen, die hij niettegenstaande de uniforme kleeding precies weet te onderscheiden.

Aan den brandweerpost op het Haarlemmerplein is echter een hond, de « Jood » genaamd, die een zeer merkwaardige scherpzinnigheid aan den dag legt. Er worden natuurlijk in den loop van den dag aan iederen post, van het Centraalbureau uit, verschillende signalen gegeven.

Maar de « Jood » weet zeer goed, welk signaal « brand » beduidt. Hij vliegt dan naar boven en haalt de manschappen, die zich tot uitrukken gereed houden.

Wordt er uitgerukt, dan draaft de hond ver voor de paarden uit, kijkt alleen nu en dan even om, maar geeft eigenlijk zelf den weg aan. « Jood » weet ni. nauwkeurig alle brandweerschellen in zijn wijk te liggen, en aan den weg, die gevolgd wordt, ziet hij aanstonds op welke alarmschel 't aangaat. Hij is hier de eerstaankomende en wacht er zijn wagen op.

Ook aan andere brandweerposten zijn honden die aardige blijken van schranderheid geven.

— SPAARZAAMHEID. — In Engeland heeft het bestuur der spaarkassen, waarvan de dienst, evenals in België, ook door de postbureelen gedaan wordt, een middel toegepast om de spaarzaamheid aan te moedigen en de storting van kleine sommen te vergemakkelijken. Aan de spaarders, die zulks vragen, wordt een stalen spaarpotje bezorgd waar men de geringste geldstukken mag insteken. Van tijd tot tijd komt een postbediende, met den sleutel van het spaarpotje voorzien, dit laatste ledigen en de som op het spaarboekje aanteekenen. Dit stelsel, reeds sedert een tiental jaren in Denemarken toegepast, heeft daar de beste uitslagen opgeleverd.

In België vindt het omtrent zijn gelijke in de spaargilden, tusschen de schoolkinderen ingericht, die de geringste sommen mogen storten bij middel van postzegels.

Ditjes en Datjes.

Marie, kom eens hier ! De groenselvrouw is daar.

— Gij stommerik ! Dat is de groenselvrouw niet. Dat is de modiste met mijnen nieuwen hoed.

⁂ DRIE VOORWAARDEN. — Waarom trouwt gij niet, Mijnheer Dingen ?

— Wel, omdat het huwelijk alleen mogelijk is voor mij, onder drie voorwaarden.

— Welke zijn die ?

— De vrouw die ik zou willen moet rijk, schoon en dom zijn. Als zij niet schoon en rijk is, wil ik ze niet ; en als ze niet dom is, zal ze mij niet willen.

⁂ DE TAAL VAN 'T VAK. — Bediende (des Zaterdags in de restauratie). — Er is ook nog lekker gehakt vleesch.

Journalist. — Dank u, ik houd niet van die week-overzichten !

⁂ GEEN KOSTEN MAKEN. — Trees Pummels, op het voetpad bij den trein, waar nog niemand in is, tot een treinoverste : « Is er niemand vandaag, meneer ? Dan moet ge voor mij geen kosten doen, ik kan morgen zoo goed gaan als vandaag ».

⁂ NOG EEN GELUK. — Een heer gaat laat naar huis. In eene afgelegene straat ontmoet hij een kerel, die er zeer verdacht uitziet en die hem vraagt hoe laat het is. De heer die overtuigd is een straatroover voor te hebben, die hem zijn horloge wil stelen, geeft den kerel, zonder zich lang te bedenken, een slag met zijn stok, zeggende : het slaat daar juist een uur.

De andere loopt schreeuwend weg, maar blijft plotseling staan, voelt naar de geraakte plek en zegt :

« Gelukkig dat ik het geen uur vroeger gevraagd heb ».

⁂ Beschuldigde, hebt gij nog iets bij uwe verdediging te voegen ?

— 't Is mij onmogelijk, mijnheer de President ; ik kan er geenen centiem meer bijvoegen ; ik had maar 19 frank in geene mijne wereld en mijn advocaat heeft ze op voorhand gevraagd.

Aanlegging eener weide.

Het aanleggen eener weide vraagt veel aandacht en het welgelukken hangt af der zorgen welke men zal besteed hebben aan het bereiden van den grond, aan de meststoffen en aan de keus der te planten boomen.

De kuilen bestemd de jonge boomen te ontvangen zullen minstens eenen vierkanten meter op 30 centimeters diepte hebben. De aarde van den ondergrond zal niet met de plantaarde gemengd worden en het is met deze laatste dat men de wortelen bedekt. Men mag geene te rijke aarde in aanraking met de wortelen brengen, het is zelfs aan te raden er eene goede dosis gephosphateerd en potaschhoudend mest en een zeker deel werkend stikstof houdend meststof bij te voegen. De volgende hoeveelheden zullen voordeelig aan de plantaarde van iedere kuil gemengd worden : 1 1/2 kil. superphosphaat, 1 kil. potaschloruur en 300 gramm. ammoniak sulfaat ; deze meststoffen zullen ter beschikking der wortelen alle vereischte bestanddeelen van eenen snellen groei stellen.

De planting geschiedt gewoonlijk vóór den winter ; men raadt aan eene goede laag stalmest aan den voet der boomen te leggen.

In de keus der te planten boomen moet het volgende in acht genomen worden :

1° De boom moet 10 tot 15 centimeters omtrek op 1 meter boven den grond hebben en de takken moeten zich bevinden op minstens 2 meters van den grond, opdat de dieren het gebladerte niet zouden kunnen bereiken.

2° De schors moet glad zijn, zacht, zonder kwetsuren, van eene schoone groen-bruine kleur.

3° De boom moet van verscheidene dikke wortels en van vele kleine wortelties voorzien zijn. Deze laatste spelen eene groote rol in de opslorping. Tijdens de planting zullen de uiteinden der kleine wortelen zuiver afgekapt worden.

4° De kop van den boom zal bestaan uit 3 of 5 takken, wanneer als er maar 2 takken zijn is de boom blootgesteld zich te splisen.

5° Men moet boomen kiezen welke op verscheidene tijdstippen bloeien, alzoo is men meer van eenen goeden uitslag verzekerd ; indien deze welke vroeg bloeien slecht weder treffen, kan men hoopen dat de andere meer bevoordeeligd zullen zijn.

6° Men moet varieiteiten van groote opbrengst kiezen, sterke, in den handel gevraagd. Tusschen de goede appelen zullen wij noemen : Belle-fleur de France, Belle-fleur van Brabant, de grijze appel, de staarappel, de Court-Pendu, de empereur Alexandre de roode Rambour.

In de lente kan men een licht bijvoegsel meststof aan de jonge boomen geven, door mestwater of door het ondergraven van 100 gr. ammoniaksulfaat per boom.

Jean BLOUX,
Landbouw-Ingenieur.

Dr van SOEST 10, RUE CELESTINES, LIEGE (PONT D'AVROY)
Gewezen Klinieksoverste aan de Hoogeschool
Specialiste der ziekten der **waterorganen**. Raadpl. 8-9 u., 3-7 u., 's zondags 9-11 u.

— o — **Migraine, hoofd- en tand pijn nevralgies**, plots genezen door een **cachet Gauthier**, 1 en 2 fr. de doos van 6 en 13, bij uwen apotheker. Zooniet, wendt u tot deapotheek Gauthier, Mechelen.

— o — Doctor SOLE, 262, Rue Royale te Brussel. — Ziekten der vrouwen, breuken, gezwellen. Raadplegingen : Dinsdag, Donderdag, Vrijdag, van 2 tot 3 ure.

X Stralen. Zenuwziekten. Gevolgen van ongevallen. Dr BIENFAIT, Boulevard d'Avroy, 62, Luik. — Van 8 tot 11 ure en van 2 tot 4. — Telefoon 1530.

— **Doctor R. WAUCOMONT**
Assistent bij de Universiteit, 110, Rue Paradis, Luik (Guillemins). — Telefoon 3555.
Ziekten der Huid en der Waterorganen.
Raadplegingen van 2 tot 3 1/2 ure.

— o — KUNSTVOORWERPEN. — HUWELIJKSGESCHENKEN. — BRONZEN VAN BARBEDIENNE.
Marmers. Schilderijen,
Sèvres, Saxe, Copenhague (echtheid gewaarborgd).
Kleine meubels.
Paul Guestalla, 39, Koninklijke straat, Brussel. — Telefoon 4025.

ASTHMA
Gij allen die aan het Asthma lijdt, schrijft aan M. ESCOUFLAIRE, apotheker te Ath, die u GRATIS-FRANCO een PROEFDOOS zal zenden van
POEDER EN SIGARETTEN ESCOUFLAIRE
MET CERTIFICATEN VAN GENEZINGEN

— **Sanatorium van Mont-sur-Meuse (Lustin).** — Ziekten der borst. — Pensioen 10 tot 12 fr. — Ascenseur. Centrale verwarming. Electrische verlichting.

— o — **La Nationale**, gevestigd te Parijs in 1830, behandelt alle combinaties Verzekeringen op het Leven en Lijfrenten.
Meer dan 613 millioen reserve.
Voorname agent : H. JACQUEMINOT, Rue des Eburons 34, Luik.

Belangrijk bericht. — Bij uw bezoek te BRUSSEL, koopt uwe juweelen, Groenselmarkstraat, 33, Huis CAMPOTOSTO, gesticht in 1856.
Horlogiën in allen aard met grooten afslag.

Maison Aug. FOURNIER.
Successeurs :
JEAN RANSY & Cie
Agents de change
3, RUE DES DOMINICAINS, 3, LIEGE.

Geen Grijs Haar
MEER !!!
« De Nieuwe London »
doet de grijze haren binnen enkele dagen verdwijnen, maakt ze baarzijnend en zacht, belet het uitvallen en neemt de pellicjes van het hoofd weg.
Zieke op den hoofd :
In Flacons van fr. 1,50 en fr. 2.50
Engelsche Hartkleur van 2 fr. per flacon
Te koop bij Apotheken, Drogisten, Haarsnijders en Parfumeriën in 't geel: Parfumerie P. Delp, Brussel (Belgie)

Damen Dokteur :
Mme DAVIO-VERKOYEN,
Billy-straat, n° 9a, Luik [Bonne femme].
Ontvangt van 2 tot 4 uren.

CHANTECLAIR
VIN de BORDEAUX CHAMPAGNISÉ MOUSSEUX
réunit les qualités toniques des grands Vins de Bordeaux et les propriétés digestives du Champagne. C'est le meilleur et le meilleur marché des Vins Mousseux. — 3, 4 et 5 francs la bouteille par caisse de 12 et 25 bout.
Agents demandés. Écrire aux Négociants : Chanteclair, 249, Rue du Progrès, BRUXELLES

ROSAMUNDE

(2e VERVOLG).

II.

De tijd is vijftien jaren later — de plaats eene villa aan het Comomeer bij Bellagio — de personen waren Sir William Rayson, de vermaarde geneesheer, zijne dochter Rosamunde, zijne zuster, mevrouw de weduwe Dalrymple, en de dochter van deze, Octavia.

De tijd had William Rayson's hoofd verzilverd, sedert dien nacht van verschrikking in het Schotsche jachthuis, — dien nacht, die hem nog altoos voor het oog der herinnering stond als onder een rossen gloed van bengaalsch vuur.

Destijds, op den dag van George Chilworth's ontijdig uiteinde, had William Rayson gestaan in de kracht van zijn leven, met eene groote praktijk reeds als zeer gezochte geneesheer, wiens wachtkamer aan de Cavendisch Square elken namiddag vol zat. Eenige jaren later was Sir William Rayson, baronet, de man door wien heel het rijke Londen wel geholpen wilde zijn, de modedokter, zenuw-dokter, universeele toevlucht van alle ziekten, echte en ingebeelde, mits gezegend met de goederen dezer wereld en voor eene hooge rekening niet benauwd. En thans, vijftien jaren na de tragedie bij Balmallock, sleet Sir William Rayson den avond zijns levens, en na gewerkt te hebben als weinigen en succes tehebben gehad als geenen, in kalmen, welverdiende rust.

De levensavond was ook vol zoetheid voor hem. Vooreerst had hij zijne dochter en éénig kind altijd bij zich, de afgod van zijn groot en warm hart. Dan ook zijne boeken, zijne studie, zijne pen, zijne stem en zijnen invloed nog in de wetenschappelijke wereld. Wel ruste hij ; maar daarom zat hij niet ledig, en hij verveelde zich nooit. Hij had een schoon fortuin gemaakt — voor een geneesheer — naar dien standaard gemeten, was hij rijk. Hij had deze villa te Tremezzo, weelderig gebouwd, voor minder dan de helfte kosten gekocht van de schuldeischers eener Italiaansche tooneelspeelster. Bovendien had bij'n heerenhuis nabij Hampton, waar hij het grootste deel van het jaar woonde en aan zijne vele vrienden eene aangename gastvrijheid bood. Sir William Rayson's Zondagsche feesten en dieners behoorden tot de meest populaire gezelligheden van het Londensche seizoen.

In Engeland zoowel als in Italië was de zon van Sir William's leven zijne dochter Rosamunde, die zijne liefste gezellin was geweest zoolang zij zich kon herinneren — van hare eerste kindsheid af, toen zij als kind met hem speelde en babbelde, tot in den tegenwoordigen, lateren tijd, nu zij eene verstandige belangstelling kon voelen voor bijna elk onderwerp dat hem belang aanbood, zelfs tot de nieuwe ontdekkingen op geneeskundig gebied.

In al die jaren had zij geleefd onder zijne oogen en zijne onophoudelijke zorg. Zij was thuis opgeleid geworden door eene Duitsche gouvernante, eene vrouw van krachtig, gezond verstand, zeer degelijk van karakter en zeer muzikant bovendien. Maar, hoe voortreffelijk maar ook Fräulein Ascher voor hare taak berekend was, de beste leeraar was toch voor Rosamunde haar vader, met wien zij schier elken avond, zoo tusschen acht en tien, te samen zat onder gesprekken van allerlei aard, over politiek zoowel als over kunst, over litteratuur zoowel als over zedelijkheid. Ook had hij voor de ontwikkeling van haar lichaam niet minder goede zorg gedragen, dan voor die van haren geest. Hij gaf haar vriendinnen en speelkameraden. Zij danste en zij reed, speelde tennis en kolf. Kortom, het leven was een hof van rozen voor haar geweest, van het oogenblik af dat zij zich bewust werd van haar vaders bestaan en zich zijn aangezicht kon herinneren, zijnen goedigen leeuwekop, met den grijzen haarbos, het breede voorhoofd, de ruige, sterkgeteekende wenkbrauwen en den breede, forsche neus, den neus van een Jupiter meer dan van een Apollo.

Soms, in uren van droomend gepeins, tuurden Rosamunde terug langs het bloemrijke pad harer genotvolle jeugd tot in de verste beelden van haar verledeu. In die allen was haar vader de hoofdfiguur — naast de Voorzienigheid de gever van alle goed. Maar haar geheugen droeg haar niet terug zoover als zij wel wenschte. Zij had vriendinnetjes, die zich herinneren konden wat er gebeurd was voor haar derden verjaardag — een spelletje op moeders schoot, of een speelpartij in een zonnig laantje, of een rit in een ezelswagentje. Dit nu kon Rosamunde niet. Voor haar leek er eene zware wolk gespreid over het allereerste tijdperk harer kindsheid. Wat haar heel vaag omzweefde, was eene blauwe zee onder zonneschijn, en kleurige schelptjes, met welke zij speelde. Het beeld van een vader ontbrak daarbij. Maar wel speelden door die allereerste en zeer flauwe herinneringen de stem van eene vrouw, die zong, en de glimlach van een vrouw, die haar aankeek, en het gezicht van eene vrouw, dat haar toeknikte. Of die vrouw eene moeder was geweest, of eene kindermeid, — dat wist zij niet ; en evenmin kon zij zich meer eene voorstelling maken van 't huis waarin zij toen woonde. Zij wist enkel dat er verandering over haar was gekomen — over het tooneel, — eene verandering van warmte tot koude, en van zonnigheid tot grauwheid. Nog altoos was er de zee — maar eene andere zee leek het ; — en in dat visioen van een grijzen en een kouderen hemel melden zich de klanken van vreemde stemmen, — en nu eerst herinnerde zij zich haar vaders gelaat, heengebogen over de sofa waar zij lag, niet langer wachtend om speelgoed en schelptjes en bloemen, maar moê zich voelend, erg moê, den ganschen dag. En eens op een dag tilde haar vaders armen haar van de sofa en droegen haar naar het zand, waar ook de zee weer was, maar niet zoo bont en kleurig als in hare vroegere herinneringen.

Van dit uur af traden de beelden des verledens uit den nevel en werden even klaar en levendig als die van den dag van gisteren : de grove trekken harer kindermeid ; en de kinderkamer aan de Cavendish-Square met hare bloempotten en vroolijke platen aan den wand ; en de onuitputtelijke speelgoedkas ; en de rijke schat van prentenboeken ; en bovenal haar vaders plezierige gezelschap, en haar vaders verklaringen van de prenten in de boeken, door welke de eerste grondslagen werden gelegd van algemeene kennis, van de strepen der zebra's af tot aan de wonderen van den sterrenhemel.

Hare moeder, meende zij, moest gestorven zijn tijdens die donkere, nevelachtige periode op den versten achtergrond van haar leven. Eéns, en éénes slechts, toen zij tusschen de negen en tien jaar oud was, had zij haren vader naar dat lang verdwenen gezicht gevraagd ; maar de pijnlijke trek, die er toen op zijn gelaat kwam, had haar, kind als zij was, zoo getroffen, dat zij de vraag nooit meer had herhaald en nooit meer dit onderwerp bij hem had aangeroerd.

Zij ondervroeg ook Fräulein, die haar niets van het verleden kon zeggen, behalve dat mevr. Rayson moest gestorven zijn méér dan een jaar voordat zij, Fräulein Ascher, bij den dokter in betrekking was getreden ; want Rosa droeg toen al geen rouwkleeren meer.

En nu was Rosamunde volwassen. Zij was niet langer, iedereens Rosa, lieveling en speelpop, dartelend zoo vrij als de vogels en de vlindertjes. Zij was nu Miss Rayson, een jonge dame die een chaperon noodig had — welk feit grootelijks ten profijte uitviel voor Sir William's zuster, mevrouw Damrymple, eene weduwe met eene éénige dochter en een éénigen zoon, welke laatste haar oogappel was, gehuldigd in de rechten, maar nog zonder betrekking.

Deze kleine familie had zich tot dusver moeten vergenoegen met eene zeer bekrompen en tamelijk kleine woning aan de Delafield Place, een echt buurtje voor deftige armoede. Hemel, hoe haatte M. Wilfried dit buurtje, en hoe vaak reeds had hij bij zijne moeder aangedrongen op verhuizen naar een meer schooner kwartier. Maar mevrouw Dalrymple moest van een schraal inkomen leven, en M. Wilfred, gelijk gezegd, verdiende nog geen rooden duit. Dus moest men zich blijven schikken in het onvermijdelijke. Wilfred deed zeer zijn best ; naar de rechtskundige praktijk laat zich niet dwingen en op eene aanstelling bij eene rechtbank had hij voorloopig nog geen kans.

(Wordt voortgezet).